

היה בלתי-חוקי בהחלט, נעשה ללא כל הצדקה. זימרי ופנחס. אלא שכאן נתגלה חור

רחוק ממקום משכנו של אויבו כנפשו וחברו לגלות, חאגי אמין אל-חוסייני, החזיר עלי מוסתאקים את נשמתו לאללה.

מטעם משרד החינוך, בן 25, אינו מהבכר את כסאו הנות במשרדו הירושלמי, מבכר להסתובב בארץ ולמלא את תפקידו בצורה

ד"ר ישראל בן-זאב והמזכיר מישה חריר בכינוס כפר ראמה אינם קשורים במיוחד, אפשר למשוך

בן-זאב החייכני ובעל הרעיונות המהפכניים לתקונו היחסים היהודים-ערביים החליט כי דווקא מה שארע בין מוסתאקים ישראל ובין תושבי ראמה (העולים הזה 77) הצדיק את בחירת הכפר לביקור מסוג אחר. קבלת הפנים הנלהבת שתושבי הכפר ערכו למורים והשדלנותם הבלתי-פוסקת להנעים את שהות המורים היהודיים בכפר הצדיקה את בן-זאב ואת דעתו כי פתרון בעיית היחסים היהודיים-ערביים אינו טמון במוחות דיפלומטיים ובי אלו משטרה אלא בהתקרבות תרבותית חברתית.

טוען המפקח כבד-הגוף, שביה שנים רבות במצרים: 2450 תושבי כפר ראמה, למשל, שלושה רבעים מהם הם נוצרים והיתר דרוזים אינם קשורים במיוחד עם העולם המוסלמי-הערבי ואפשר למושכם לצד יהודי דים בנקל. הפתיון: מטע השכלה למבוגרי בכונה להכניסם למחזה היהודי לא כצופים בלבד אלא כנפשות פועלות בו. אמר מורה עברי, בליל הסיום: "אינני רואה כל סיבה מדוע לא נכלל אותם (הערבים) אם אנו מעכי לים את (הועלים) העיראקים." בן-זאב עצמו הרחיק לכת יותר, דרש השמעת הרצאות על תולדות הציונות והרצל בפני הערבים כשם שהוא הרצה על השירה, ההוי וההיסטוריה הערביים בפני היהודים.

במקום שוטרים מורים. המקור העי שיר למורי הערבית בישראל הם בני עליית עיראק, מתוכה אוסף בן-זאב 120 איש לשנה, דוחס למוחותיהם בקורסים האורכים שמונה חדשים פנה גזושה של פדגוגיה חדישה, פסיכולוגיה, ציונות והכרת הארץ ומפזר את הטובים ביניהם בין בתי-הספר העבריים כמו רי ערבית. חמישים מועמדים להוראה, שאליהם נלח שמונים ערבים מהסביבה ומספר משכילים

יעילה יותר. בן-זאב בחר בכפר ראמה למקום כינוס מורי הערבית בבתי-הספר העבריים, אחר שהחליט כי נצרת, מקום המיפ גש הקבוע, אינה בעלת הווי ערבי טהור מספיק.

חינוך

"כן, אתם אחי!"

ד"ר ישראל בן-זאב, מפקח מורי הערבית

בחוק, גם אחרי שהוצא צו-על-תנאי החלטי המוקיע את המעשה, לא יכול היה בית המשפט לצוות על החזרת האדמות. הערבים יצטרכו להגיש לבית-המשפט משפט פינוי אחר, דבר העלול להימשך עד אין סוף. בינתיים עורר הדבר ויכוחים סוערים בכל רחבי ההתיישבות העובדת. אמר איש מפא"י, בצטטו את דברי המלך אלכסנדר ינאי לאשי תו: מ"מ"ם עושה כמעשה זימרי, דורשת את שכר פנחס. היא מעוררת שערוריות ב" כנסת בקשר עם הטיפול של הצבא בערבים, ואילו היא עצמה מתנהגת כאחאב בכרם גבות כשהדבר נוגע לה. הסביר אחד האנשים שהיה מעורב במי עשה: הגירוש עצמו היה בסדר גמור, התי אים לתכנון החקלאות במדינה. גם הערבים עצמם העדיפו להצטרף לכפרים גדולים, במ קום להישאר מבודדים בחירבה. אולם אחרי הגירוש נהגו בהם בהונתה, עש להם עוול בזאת שלא נהגו להם אדמה להתנחלות סופית ולא שלמו להם פיצויים. אם יתקנו עוול זה, שוב לא ידרשו הערבים שיחזירו אותם לאדמתם.

אנשים

איי-הבנה קטנה

עלי מוסתאקים היה גבר יפה-תואר. כשי הסתובב לפני עשר שנים ברחובות תל-אביב הפנו האנשים את ראשיהם אליו. לא היה זה רק בגלל קומתו הזקופה, אלא גם בשל ארבעה בחורים החסונים שהיו רגילים ללכת אחריו. היו אלה שומרי ראשו. כי עלי מוסתאקים, סגן ראש-עיריית יפו, שהיה ידוע כי ידוד היהודים וכמעט אדמות ערביות ליד דיהם, לא מצא חן בעיני חאגי אמין אל-חורי סיני, המופתי בעל הורעות הארוכות. כשפרצה מלחמת העצמאות וגורל יפו נחרץ, היה בבור עליו מוסתאקים גצפול לו עתיד מזהר במדינת ישראל. אולם מאחר שלא היה בטוח שחיילי אצ"ל וצה"ל ידעו להבחין בין ערבי טוב וערבי רע, עבר ל" קפריסין עד עבור זעם, חשב לשוב כעבור שבועיים. שלושה.

אולם עלי מוסתאקים לא הבין מה נעשה בארץ. לתמהונו האנוכפי נודע לו שיהודים אינם מעוניינים כלל שהערבים יחזרו למדינתם, אפילו כשהם ערבים טובים, וביוחד אותם שנטשו בתים יקרי-ערך, כשביקש היתרי-כניסה לישראל, היתה התשובה פשוט סה: לא.

חחילה חשב עלי שיש כאן איי-הבנה קטנה. הוא הטרחה את עצמו, הופיע ביום בהיר אחד על אדמת ישראל, ממשלת ישראל הבהירה לו שאיי-הבנה היתה רק מצדו: היא החזיר רה אותו כלעומת שבא.

היה יומו האחרון לא אמר עלי יבוש. הוא עדי בטוח שיבוש יום והיהודים יבינו שהם עושים מעשה איובלתי, שהם זקוקים לאישם ערביים בעלי שם במרחב, אנשים יהודים כי ערבים פטריטיים והוגלים יחו עם זאת בברית עברית-ערבית.

אולם השבוע הסתבר שאם אמנם ישנו היהודים את דעתם, לא יביא הדבר עוד ברכה לעלי מוסתאקים. באלכסנדריה המצרית, לא

בני המושבים בונים מושב

בני המושבים בונים מושב

והפרטים שלוח את ילדיהם לבית-הספר, אך בסופו של דבר הרגישו בני צור-מעון כח צאות חיוביות וגמולם הוא: האהבה הרבה שהעולים החתשים מגלים לגביהם.

גם כובד ראש

לערימת השקים, השוכנת כבוד במרכזה המ שוער של צור-מעון, מטרה כפולה: קומוץ ופרלמנט. גילם הממוצע של החברים הוא 22 וחוז' מבנצי, מזכיר החוץ הנוכחי, כולם רחי קים. לפיכך אין להתפלל על שמבלים הם כמעט את כל שעות הפנאי שלהם בשירה תוך כדי שכיבת אפרקין על השקים. עונת האב טיחים האדומים בוערת כעת ופלחים הגר נים מהם ובלעים, על השקים, תוך כדי משור בת עגורים.

עמדנו במקלחת, סיפרה מיכל, ותיבנה נהנתה מורם המים הקולח עליה. לפתע נשמע קול רעש מכוננית. מיד רצה תיבנה לראות, אם הטנור הוא שהופיע. צריכה להיות עליו שוש, שעלתה על מוקש ונעדרה לזמן רב מן המשק. "שוש!" צורחת תיבנה במלוא פיה, עד כי רעדו קירות המקלחת.

"שוש!!! צרחנו כולנו תוך היסטריה לולי לית. פרצנו החוצה לחבקה ולנשקה. רק ש שכחנו את בגדינו במקלחת." "ואת אבי ראתם?" חייכה אביבה: "הוא נכנס עם הטרקטור ישר לתוך הסככה וב" צאתו — והנה הוא נוסע עם טרקטור ומחצית הסככה ומשמיע רעש כמאה תותחים!" והקומוץ נמשך.

לפתע השתלט מצב רוח של פרלמנט על החברה ואז התקטמו המצחים והתחילו החי שובים:

אמנם שמעו בני צור-מעון על גרעין שני של ארגון בני המושבים. שנת ההתגבשות הולכת ומסתיימת ויש לבחור בני קודה לשם עלייה והתיישבות קבע, בלי בני מושבים נוספים לא יוכלו ליסד מושב מש להם.

וכאשר יספיק מספרם לעלייה על הקרקע יתחבשו שנית בקביעת מקום. ישנם דברים בהם צריך לדון גם בכובד ראש. ובני צור מעון רוצים כבר להתחיל לבנות משהו שכולו משלהם.

תדר איכשהו. ואז קם גבי והלך אל החברה. הוא התרוצץ בין כל אומרי ההן של סמינר ירושלים, הצליח לאסוף חמישה איש. גבי המשיך לנדוד ממור לב למושב, עד שאסף מספר שנראה לו, בעזרת דמיונו המפותח, מספיק ליצירת גר עין עצמאי שיעלה על הקרקע. כך ניצר ארגון חדש בארץ — ארגון בני המושבים.

כיאות למסורת חלוצית, ערכו השניים-עשר טיול לאישם. ככל המטיילים בחלק זה של הארץ, היו שיכורי התלהבות. אמרה מיכל המכריחוקאל:

"מה דעתכם להתיישב כאן?"

ההצעה נתקבלה פה אחד. גבי רץ לתנועת המושבים והביע את המשאלה. "ילדים," אמרו להם הקשישים, "כלום יש לכם תחבורה ל" כאן? כלום יודעים אתם את תנאי החקלאות השוררים שם? השאירו את המקום לעורכי חקירות מוקדמות. בחרו בנקודה מתאימה ל" שנת ההתגבשות. מה דעתכם על צור-מעון, משק של גרעין הנוער העובד הציוני שחברתו נתפררה ונטשה את המקום? הנקודה נמר צאת מערבה לכארישבע ותוכלו להצטרף ב" שקט ובסתה, לא אמנם בנגב היא שוכנת.

החברים ירדו לסקור את המקום. ראו צרי פים מוקמים, בתים מוקמים למחצה, משק מוזנח למחצה. במטוחי טרמפ מן הנקודה שוכנות האימרות — שורת מושבים של ער לים חדשים. אפשר להתלץ לעזרת העולים ול" מלא עלי-ידי כך גם משימה חלוצית-ציונית. החלט פה אחד: מתקבל בהחלט על הד עת. ובן במקום מינו את גבי לתפקיד מז כיר-החוץ הראשון בהיסטוריה (של-צור-מעון).

הגמול הוא אהבה

במשך שמונה חודשי קיומה של הנקודה, נתחספו חברים. הם עובדים אחר שעות הע' בודה במשק, בקרב העולים החדשים, כמו רים, גננות ומדריכים.

"בינתיים בשננו קומונד'קאר והיום מריעים אנו לקראת הטנדר החדש," הסבירה אביבה מכפר-ויתקין, המכהנת כגננת באחת האימרות. "כעת אין צורך לעשות טרמפ. אנו נוסעות כמו לורדים למקום העבודה." למרות זאת קשה העבודה בקרב העולים החדשים. בתחילה לא אבו העולים הכורדים

צעירים וצעירות בני מושבים ותיקים שר להם המקום בבתיהם, ירדו לנגב המשווע לידים עובדות והתישבו בו. שנת ההתגבשות ה" קרבה לקצה עברה עליהם בצורה מעון שקיד בארישבע, אולם את מושבם ייתכן ויקומו במקום אחר. כותבת עליהם כתבת, העולם ה" זה" מרים שיהיה:

המשוגע לדבר היה גבי. ללא ליאות הסי תובב בין המושבים, ואסף לפען הרעיון אני שים הבאים בחשבון. "הרעיון," הסביר גבי, השהחרר בן 22, "ישן הוא ובמידת מה גם נדוש. בהגיע בני המושבים לבגרות, נוכחים הם לדעת, משק הרויהם אחד הוא ואילו מספר הבנים הוא רב. עם הזדקנותו של האב, עוברות העבודות הקשות בהדרגה ליד הבנים. ובדרך כלל, הופך הבן הבכור ליד ימינו. במדיה שאין הבכור לא יוצאת" המשיך גבי בחיך, "מכניס הוא במהרה אשה לבית ובמשך השנים עתיד המשק לעבור, למעשה לרשותו. באם נולדות דוקא בנות — מטע הדברים הוא, שאף כאן קונה לא הבכירה שביניה על המשק, בחוקף נשואיה הראשי גים. ההגיון אומר, במשק אחד יכולים שני בוגרים לרשת את מקומם של שני ההורים. לפי הגיון זה, לוא היה מספר הבנים בכל משפחה במושב רק שניים, היה הכל בא על מקומו בשלום. למעשה גדול המספר יותר." "טנסים להשיג חלקות אדמה נוספות. לעי תים מצטרפים הבנים למושב חדש, לרוב מושב שכן. ישנם גם בני מושבים שהולכים לקיבוץ, אם כי מספרם קטן והם שייכים יר תר לעבר מאשר להווה. עורכים אסיפות, מר בים בדיבורים ויכוחים."

כיצד יפול הדבר?

הדבר התחיל ללבוש צורה רצינית לפני שנה, בסמינר התנועה הירושלמי. נשמעה ה קריאה: "יתארגנו בני המושבים ויקימו נקר דות משלהם! דנו בעניין בכובד ראש, הסי מינר הסתיים והחברים התפורו לבתיהם. ואין פלא בכך: הרעיון לכשעצמו היה יפה וטוב. אלא שבכל זאת נעים יותר לשבת במשק אבא-אמא, שהספיק להתנסות ולהתי עשר משך למעלה מעשרים שנה ולראות כיצד יפול דבר, אולי בכל זאת אפשר יהיה להסי